



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské v právní věci **žalobkyně: Žárová zinkovna Bílina, a.s.**, IČ 25489631, se sídlem Bílina, Chudeřice 154, PSČ 708 00, zastoupené Mgr. MUDr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem, se sídlem v Teplicích, nám. Svobody 1 proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy, odbor silniční dopravy a veřejné správy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2013, č. j. 116/2013-110-SDNA/11,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru silniční dopravy a veřejné správy, ze dne 7.10.2013, č.j. 116/2013-110-SDNA/11, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23.4.2013, č.j. 1238/DS/2013, JID 54714/2013/KUUK/Jč, **se pro vady řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **15.342,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2013, č.j. 116/2013-110-SDNA/11, kterým byl změněn první odstavec výroku I. rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, č.j. 1238/DS/2013, JID 54714/2013/KUUK/Jč, ze dne 23.4.2013, kterým byla žalobkyni podle § 35 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“) uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč za porušení § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na čl. 15 odst. 7 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 3821/85, o záznamovém zařízení v silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Nařízení č. 3821/85“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že nezajistila řádné vedení

záznamů, tak, že označení porušeného ustanovení zákona změnil na ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na čl. 15 odst. 7 písm. a) Nařízení č. 3821/85 a § 1b odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, a zpřesnil popis skutku tak, že řidič nepředložil záznamové listy nebo potvrzení podle čl. 1 Rozhodnutí Komise (ES) ze dne 12. dubna 2007 č. 230/2007, o formuláři o předpisech v sociální oblasti týkajících se činností v silniční dopravě, vystavené dopravcem o době, kdy v kontrolovaném období neřídil vozidlo včetně uvedení důvodů, nebo jiný doklad prokazující, že vozidlo v tomto období neřídil, a to za období od 8.2.2013 do 20.2.2013 a od 22.2.2013 do 6.3.2013. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou spácháním správního deliktu, neboť nezajistila řádné vedení záznamů o době řízení, když V. K., řidič nákladního vozidla SPZ „X“ s největší povolenou hmotností 11,99 tun, provozovaného žalobkyní, při silniční kontrole dne 8.3.2013 nepředložil záznamové listy za období od 8.2.2013 do 20.2.2013, od 22.2.2013 do 28.2.2013, od 1.3.2013 do 6.3.2013, ani potvrzení, že ve stanovené době práci řidiče nevykonával.

V žalobě žalobkyně namítala nesprávnost závěru žalovaného o skutkovém stavu a argumentovala tím, že řidič předložil veškeré požadované záznamové listy, neboť při silniční kontrole nebyly po řidiči požadovány jiné doklady než samotná tachografická kolečka. Žalobkyně přitom odkazovala na obsah protokolu o výsledcích kontroly ze dne 8.3.2013, v jehož bodě 2. není zaškrtnuto žádné políčko ze seznamu dokladů, které řidič nepředložil, další záznam v protokolu je proveden až pod bodem 9., který obsahuje informaci o kontrole tachografických koleček ze dne 8.3.2013, 7.3.2013 a 21.2.2013 předložených řidičem, a o tom, že ostatní kolečka řidič ke kontrole nepředložil. Následuje vyjádření řidiče, že neřídil v ostatní dny.

Žalobkyně namítala, že žalovaný interpretoval protokol o výsledcích kontroly nesprávně výlučně v neprospěch žalobkyně, když z absence záznamu o předložení knihy jízd v tomto protokolu správní orgán vyvozuje, přes tvrzení žalobkyně uplatněné ve správním řízení, že kniha jízd nebyla při kontrole předložena, naproti tomu z absence záznamu o požadavku na předložení jiných dokladů než tachografických koleček závěr, že jiné doklady požadovány nebyly, nevyvozuje. Žalobkyně současně podotkla, že protokol o kontrole vytváří policista a není povinností řidiče užít svého práva a vyžadovat, aby v protokolu byly uváděny doklady, jejichž předložení policista nepožadoval.

Žalobkyně uvedla, že nepředložení knihy jízd nemůže být s ohledem na rozsah požadovaných dokladů porušením povinnosti žalobkyně a zopakovala, že řidič knihu jízd policistovi nad rámec jeho požadavku předkládal, ačkoliv to nebylo zachyceno v protokolu.

Žalobkyně odmítla žalovaným provedené hodnocení knihy jízd s odůvodněním, že doklad předložený žalobkyní až v průběhu správního řízení je irelevantní pro hodnocení deliktu zjištěného policistou při kontrole, když se nejedná o doklad, který policista na základě své žádosti od řidiče přijal a do protokolu zaznamenal se svým případným stanoviskem, že se nejedná o jiný doklad prokazující, že řidič vozidlo neřídil. Není totiž podstatné, jaké doklady měl řidič ve vozidle či jaké dobrovolně předkládal, když rozsah kontroly přesně vymezil policista sdělením svého požadavku na předložení tachografických koleček a tím, že předložení jiných dokladů nepožadoval. Žalobkyně poukazovala na formulářovou podobu protokolu, která je dostatečně návodnou a umožňuje policistovi jeho vyplnění takovým způsobem, který by v následném správním řízení odůvodnil závěr, že po řidiči byly požadovány i jiné, právními předpisy předpokládané, doklady, než tachografická kolečka.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný přenáší na účastníka povinnost tvrzení a důkazní, pokud vychází z toho, že je povinností řidiče při kontrole dokládat svá vyjádření do protokolu důkazy, ačkoliv nikdo není povinen činit to, co mu zákon neukládá. Žalobkyně považovala za nesprávný závěr správního orgánu, že řidič měl předložit záznam o činnosti pro zbývajících dny kontrolovaného období, i když policista po řidiči požadoval výlučně tachografická kolečka a řidič mu předložil pouze tři a vyjádřil se, že v ostatní dny neřídil.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Po shrnutí průběhu správního řízení se konkrétně vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům.

K námitce žalobkyně, že řidič předložil veškeré doklady požadované Policií ČR při kontrole, žalovaný poukázal na kopie dokumentů, jež Policie ČR pořídila během předmětné kontroly, a jež jsou součástí spisové dokumentace. Z těchto je zřejmé, že byly požadovány i jiné doklady, když řidič předložil vedle tachografických koleček i prohlášení vystavené žalobkyní pro jiného řidiče a do protokolu uvedl, že v ostatní dny vozidlo neřídil. Žalovaný odkázal i na úřední záznam ze dne 8.3.2013 a dopis o zaslání spisové dokumentace ze dne 11.3.2013, v nichž je uvedeno, že řidič vozidla nedoložil svoji činnost zpětně za 28 dní.

K námitce žalobkyně týkající se obsahu protokolu, resp. absence záznamu o předložení knihy jízd v protokolu o kontrole a způsobu hodnocení důkazu - protokolu, žalovaný uvedl, že kontrolovaná osoba má právo se vyjádřit k protokolu o kontrole, tj. má možnost uvést veškeré pro ni významné skutečnosti, včetně nesouhlasu s průběhem kontroly. Pokud řidič nevyužil plně svého práva vyjádřit se do protokolu, nemůže toto být přičítáno k tíži kontrolního orgánu. Předložení knihy jízd řidičem při kontrole z uvedeného protokolu, ani z fotodokumentace pořízené Policií ČR přitom nevyplyvá.

K námitce žalobkyně, že tachografická kolečka předložená řidičem za dny 21.2., 7.3. a 8.3.2013 spadají do kontrolovaného období vymezeného běžným dnem a předchozími 28 dny (tj. od 8.2.2013 do 8.3.2013), žalovaný poukázal na pořízenou fotodokumentaci, a to kopie tachografických koleček ze dne 21.2.2012, 7.3.2013 a 8.3.2013, z nichž je zřejmé, že tachografické kolečko ze dne 21.2.2012 do uvedeného kontrolního období nespadá.

K tvrzení žalobkyně, že řidič při kontrole předložil knihu jízd, přestože policista požadoval jen tachografická kolečka, žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž výslovně uvedl, že kniha jízd by mohla výkladově spadat pod jiný doklad prokazující, že v předmětném období řidič neřídil, dle § 1b vyhlášky č. 478/2000 Sb., pokud by ji řidič kontrolnímu orgánu předložil a pokud by obsahovala údaje o tom, že řidič K. vozidlo neřídil a proč. Žalovaný proto zhodnotil žalobkyní předloženou knihu jízd, která však neoznačuje zapisované údaje, z nichž nelze identifikovat řidiče ani vozidlo, není z nich zjistitelná doba řízení, bezpečnostních přestávek ani odpočinku a nijak z nich nevyplyvají údaje o dobách, kdy konkrétní řidiči vozidlo neřídili a z jakého důvodu. Žalovaný proto dospěl k závěru, že předmětná kniha jízd není stanoveným dokladem o tom, že řidič v další dny neřídil, resp. dokladem o jiné činnosti řidiče. S ohledem na tento závěr bylo bezpředmětné, zda řidič K. žalobkyní uváděnou knihu jízd při kontrole předložil či nepředložil. Žalovaný doplnil, že v uvedeném případě v souladu s § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění účinném ke dni rozhodnutí (dále jen „správní řád“), hodnotil všechny důkazy, a to jak důkazy pořízené Policií ČR při předmětné kontrole, tak důkazy předložené žalobkyní v průběhu správního řízení, včetně knihy jízd, o kterou žalobkyně současně opírala i své odvolání ze dne 2.5.2013.

Žalovaný dále uvedl, že rozsah kontroly je vymezen již v názvu protokolu o výsledcích kontroly, nikoliv jak se nesprávně domnívá žalobkyně, až zápisem kontrolního zjištění v závěru uvedeného protokolu a rovněž nesouhlasil s tím, že ve správním řízení o uložení pokuty jsou důležité pouze skutečnosti zjištěné při kontrole a následné vyjádření účastníka řízení, případně doložení dalších důkazů na podporu jeho tvrzení je bezpředmětné. Žalovaný v této souvislosti poukázal zejména na ust. § 50 odst. 1, 4 správního řádu.

Žalovaný potvrdil názor žalobkyně, že silniční kontrola není správním řízením, v němž jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 správního řádu. Poukázal na povinnost žalobkyně, kterou jí jako tuzemskému dopravci ukládá zákon o silniční dopravě, a to aby zajistila, aby řidič řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku (viz § 3 odst. 2 zákona) a zajistila, aby v každém vozidle byl při provozu záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku [viz § 3 odst. 3 písm. a) zákona]. Žalovaný poukázal i na povinnost řidiče vyplývající z čl. 15 odst. 7 písm. a) Nařízení č. 3821/85, na žádost kontrolora předložit v den kontroly záznamové listy, kartu řidiče, má-li ji, a ručně provedený záznam nebo výtisk, jak je vyžadováno podle tohoto nařízení a Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 (dále jen „Nařízení č. 561/2006“), z běžného dne a předchozích 28 dnů.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalovaného, pokud tento doplňoval obsah protokolu úředním záznamem a dopisem o zaslání spisové dokumentace, s odůvodněním, že jediným důkazem o kontrole a jejím průběhu může být jen autentický protokol. Další doklady, listiny, do jejichž obsahu nemůže kontrolovaný subjekt nijak zasahovat, nemohou, jak tomu je v uvedeném případě, sloužit k nápravě chyb, jichž se policista při kontrole dopustil. Žalobkyně dále nesouhlasila s vyjádřením žalovaného, že ke kontrole bylo předloženo tachografické kolečko ze dne 21.2.2012, neboť v protokolu o kontrole je uvedeno datum 21.2.2013.

Na repliku žalobkyně reagoval žalovaný duplikou, v níž zdůraznil, že závěr o tom, že při silniční kontrole dne 8.3.2013 byly po řidiči vyžadovány i jiné doklady než jen tachografická kolečka, vyvodil nejen z protokolu o kontrole, ale i z kopií dokladů pořízených Policií ČR přímo při kontrole a úředního záznamu a dopisu o zaslání spisové dokumentace.

Na toto vyjádření opět reagovala žalobkyně písemným shrnutím dupliky žalovaného bez dalšího vyjádření k věci.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný vyslovil k písemné výzvě soudu s tímto postupem souhlas a žalobkyně nesdělila v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv oba účastníci byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu

§ 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu, odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Předně soud shrnul obšírné vyjádření žalobkyně k napadenému rozhodnutí do námitky vytýkající správnímu orgánu, že učinil nesprávný závěr o skutkovém stavu, konkrétně o tom, že řidič nepředložil při kontrole doklad prokazující, že v určeném období neřídil, ačkoliv nebylo zjištěno, že při předmětné silniční kontrole bylo Policií ČR požadováno předložení takového dokladu a nikoliv výlučně předložení tachografických kotoučů. Z protokolu o výsledcích kontroly vyplývá pouze kontrola tachografických kotoučů, požadavek na předložení jiných dokladů než tachografických kotoučů z protokolu nevyplyvá.

V předmětné věci jde o to, že žalobkyni (tuzemskému dopravci ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o silniční dopravě) byla podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě uložena pokuta za to, že dne 8.3.2013 nezajistila, aby v jí provozovaném vozidle DAF, reg. zn. „X“, byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, čímž porušila povinnost jí danou ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě, neboť řidič při silniční kontrole nepředložil tachografické kotouče za celé kontrolované období a současně nedoložil potvrzení podle článku 1 Rozhodnutí Komise (ES) ze dne 12. dubna 2007 č. 230/2007, o formuláři o předpisech v sociální oblasti týkajících se činností v silniční dopravě, vystavené dopravcem o době, kdy v kontrolovaném období neřídil vozidlo včetně uvedení důvodů, nebo jiný doklad prokazující, že vozidlo v tomto období neřídil, ačkoliv takový doklad je povinen mít s sebou ve vozidle podle § 1b odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „vyhláška č. 478/2000 Sb.“), a musí být schopen dle čl. 15 odst. 7 písm. a) Nařízení č. 3821/85, na žádost kontrolora předložit záznamové listy z běžného dne a listy použité řidičem v předcházejících 28 dnech, kartu řidiče, má-li ji, a ručně provedený záznam nebo výtisk pořízený běžný den a předchozích 28 dnů, jak je vyžadováno podle tohoto nařízení a Nařízení (ES) č. 561/2006.

Není přitom sporu o tom, že odpovědnost žalobkyně za popsany správní delikt je objektivní, tedy odpovědnost bez zavinění. Přesto je třeba zdůraznit, že ani objektivní odpovědnost pachatele nezavazuje správní orgán povinnosti prokázat všechny další zákonné znaky skutkové podstaty v dané věci a objektivní stránky skutkové podstaty, neboť není-li prokázána objektivní stránka správního deliktu, nelze o naplnění jeho zákonných znaků uvažovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2007, č.j. 4 As 28/2006-65, publikovaný ve Sbírce NSS pod č. 1658/2008, dostupný na www.nssoud.cz). V procesním postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů se i v řízení o správním deliktu dopravce podle zákona o silniční dopravě použijí ustanovení správního řádu.

Podle ustanovení § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 citovaného zákona.

Podle § 50 odst. 2 věta první správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán, který je podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že správní orgány neprovedly ve správním řízení žádné vlastní dokazování a vycházely pouze z podkladů zaslaných Policií ČR. Ve spisu správního orgánu I. stupně je sice založen záznam o čtení důkazních listin (protokol ze silniční kontroly, úřední záznam, oznámení přestupku, kopie osvědčení o registraci vozidla, vyjádření dopravce) dne 17.4.2013, s odkazem na § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu, avšak za situace, kdy správní řízení v uvedené věci bylo zahájeno až dne 19.4.2013 doručením oznámení o zahájení řízení žalobkyni, nelze uvedené čtení listin pokládat za provedení důkazů v předmětném správním řízení.

Soud se ztotožňuje s názorem žalobkyně, že zásadním podkladem rozhodnutí je v této věci protokol o výsledcích kontroly ze dne 8.3.2013, který je autentickým a účastníky kontroly podpisem stvrzeným zachycením kontrolou zjištěných skutečností a nedostatků (k tomu srov. § 15 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, podle kterého byla Policie ČR povinna postupovat při silniční kontrole na základě § 2 odst. 3 vyhlášky č. 522/2006 Sb., o státním odborném dozoru a kontrolách v silniční dopravě). Z tohoto protokolu soud zjistil, že v něm není průběh kontroly nijak podrobně zachycen. V bodu 2. protokolu o výsledcích kontroly určeném k vyznačení kontrolních zjištění není, jako řidičem nepředložený, označen ani jeden ze zde vyjmenovaných dokladů, ačkoliv je v poznámce 1 pod čarou uvedena instrukce pro vyplňování protokolu – označit křížkem zjištěné skutečnosti a ve výčtu zjištěných závad – nepředložených dokladů jsou uvedeny výslovně i „záznamy o režimu práce za uplynulé dny probíhajícího kalendářního týdne a posledního dne týdne předcházejícího, v nichž řídil, nebo potvrzení vystavené dopravcem“. Jediný záznam je v protokolu o výsledcích kontroly proveden pod bodem 9. označeným „Další kontrolní zjištění“, kde je vypsáno: „kontrola tach. koleček - řidič předložil ke kontrole (tach. kolečka) pouze ze dne 8.3., 7.3., 21.2.2013 ostatní tach. kolečka „nepředložena“ ke kontrole.“ Následuje záznam v části protokolu vyhrazené pro vyjádření řidiče „neřídil jsem v ostatní dny“ a podpisy řidiče a kontrolora. Z protokolu o výsledcích kontroly, tak vyplývá výlučně skutečnost, že byla prováděna kontrola tachografických kotoučů a řidič předložil 3 kotouče s odůvodněním, že v ostatní dny neřídil (pozn. soudu: faktický rozsah silniční kontroly je vymezen zcela konkrétními požadavky a úkony příslušníka Policie ČR, který kontrolu provádí, nikoliv pouhým názvem protokolu uvedeným v jeho záhlaví, jak se domnívá žalovaný). Skutečnost, že bylo Policií ČR požadováno potvrzení o jiné činnosti vystavené dopravcem (jiný doklad, že vozidlo neřídil) ani skutečnost, že řidič doklad nepředložil, z protokolu o výsledcích kontroly nevyplývá. Závěr, že při kontrole záznamových listů z tachografu řidič nedoložil svoji činnost za kontrolované období, resp. nedoložil žádné potvrzení vystavené dopravcem pro kontrolované období, tak vyplývá až z úředního záznamu ze dne 8.3.2013 vyhotoveného příslušníkem Policie ČR.

Přestože žalobkyně vznesla již ve vyjádření k zahájení správního řízení (i v odvolání) námitky týkající rozsahu kontroly vymezeného Policií ČR a současně nebylo možno přehlednout zásadní rozpor mezi kontrolními zjištěními vyplývajícími z protokolu o výsledcích kontroly (nedostatek v podobě nepředložení dokladu o jiné činnosti nezachycuje) a obsahem úředního záznamu (uvádí, že řidič nedoložil žádné potvrzení vystavené dopravcem), správní orgány se s tímto nijak nevypořádaly a učinily závěr o skutkovém stavu v neprospěch žalobkyně. Správní orgány neprovedly žádné důkazy, které se přímo nabízely, a to výslech svědků: řidiče, policistů provádějících kontrolu, ani osoby, která sepsala úřední záznam. Na uvedený případ se přitom vztahuje názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008 -115, dostupném na www.nssoud.cz, že „úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Jen pro úplnost soud dodává, že správní soudy již v minulosti vyložily, že ani sám protokol o kontrole, byť nebyl napaden námitkami proti kontrolním zjištěním, nepředstavuje nevyvratitelný důkaz, jsou-li účastníkem v průběhu správního řízení předestřeny důkazy, které kontrolní zjištění vyvracejí nebo alespoň vážně zpochybňují (srov. například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29.12.2000, č.j. 6 A 77/99-25, dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně a žalovaný při svých závěrech ohledně skutkového děje vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neprovedly v předmětné věci vůbec žádné vlastní dokazování (pozn. soudu: žalovaný hodnotil knihu jízd a pracovní smlouvu, aniž byl těmito listinami proveden důkaz) a vycházely toliko z listin opatřených Policií ČR, které však mají sloužit jako podklady pro zahájení správního řízení o spáchání správního deliktu. Poznatky týkající se naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, z nichž posléze správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný vyšel při vyhodnocení skutkového stavu a formulování závěru, vycházely výlučně z úředního záznamu Policie ČR a je evidentní, že dosud zjištěný skutkový stav ohledně porušení povinnosti žalobkyně nemůže obstát, neboť nebyl zjištěn tak, aby umožňoval spolehlivě učinit závěr, že žalobkyně porušila ust. § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Obsah správního spisu sice naznačuje jistou pravděpodobnost, že se žalobkyně správního deliktu dopustila, avšak správní trest, stejně jako trest uložený soudem, může být uložen, jen pokud není pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal. Správním orgánům se však nepodařilo tuto pochybnost ve věci žalobkyně odstranit. Tento závěr v konečném důsledku znamená, že žalobní námitka týkající se nesprávného závěru o skutkovém stavu, je důvodná.

Naproti tomu jako irelevantní, vyhodnotil soud námitku žalobkyně, že tato nerozumí konstatování žalovaného, že jedno z řidičem předložených tachografických koleček nespadá do kontrolovaného období. Je sice pravdou, že nelze souhlasit s konstatováním žalovaného, že z protokolu Policie ČR vyplývá, že řidič předložil tachografická kolečka pro dny 21.2.2013, 7.3.2013 a 8.3.2013, ale současně je zjevné z výroku i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že správní delikt, z jehož spáchání byla žalobkyně shledána vinnou nepředložení záznamu ze dne 21.2.2013 nezahrnuje a je zcela bez významu i ve vztahu k uložené sankci.

Dále se vyjadřovat k dalším více či méně určitým námitkám žalobkyně soud považuje za nadbytečné, když tyto byly konzumovány obsírným vyjádřením soudu k námitce spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu.

Soud tak dospěl k závěru, že v posuzovaném případě došlo k podstatnému porušení pravidel spravedlivého procesu, když skutkový závěr o porušení povinnosti žalobkyně, z něhož vycházely oba správní orgány, není postaven najisto a vyžaduje doplnění. Správní orgány vzaly za prokázanou jednu variantu průběhu skutkového děje vycházející výlučně z oznámení věci a úředního záznamu Policie ČR, ačkoliv tento nekoresponduje s protokolem o výsledku kontroly. Bylo proto porušeno ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány obou stupňů tak svá rozhodnutí zatížily vadou řízení spočívající v tom, že pro svá rozhodnutí vzaly za základ skutkový stav, jež vyžaduje zásadní doplnění.

Soud proto s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. výrokem ad I. napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro vady řízení podle § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. zrušil. Zároveň soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, při němž je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora uvedeným právním názorem soudu.

Soud závěrem poznamenává, že je nutné, aby bylo správním orgánem v dalším řízení zároveň důsledně postupováno v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15.342,- Kč, která se skládá z částky 9.300,- Kč za tři úkony právní služby advokáta Mgr. MUDr. Jaroslava Maršíka po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky k vyjádření žalovaného - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1.9.2006, z částky 2.142,-Kč představující 21% DPH z poskytnutých právních služeb a částky 3.000,- Kč zaplaceného soudního poplatku. Náhradu dalších nákladů řízení žalobkyně nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. ledna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová